

[H. C. Hansen.]

Jeg siger ikke, at regeringen har handlet urigtigt ved at skifte standpunkter, for det har den ikke. Den har måttet bøje sig for virkeligheden og realiteterne. Til gengæld kan regeringen ikke henvide til, at forholdene totalt har ændret sig siden september-oktober, for det har de ikke. Sjældent har imidlertid en uansvarlig propaganda afsløret sin hulhed så stærkt, som tilfældet er her. Og jeg kunne ikke ønske nogen stærkere tilkendegivelse af sagligheden i den socialdemokratiske regerings holdning og politik.

Den brede „liberale front“ er et fata morgana, en luftspejling. Der kan ikke drives for fem øre praktisk politik på den.

Det viser da også de strandede forhandlinger.

Og i dag skal vi så behandle de forslag, som regeringen pludselig besluttede sig til at fremsætte før påske under den højtærede finansministers stærke de vise:

„Det er bedre at gribe ind i tide end at lade begivenhederne løbe fra os“, jeg synes en udmærket sætning, som måske dog ville have gjort sig bedre på en noget anden baggrund.

Lad mig straks sige, at nogen større begejstring har forslagene jo ikke fremkaldt i regeringens egen presse.

Jeg går ud fra, at regeringen har læst „Nationaltidende“ for den 15. marts. Bladets leder skal jeg blot henlede opmærksomheden på. Den er ikke ligefrem venlig. Må jeg også pege på bagsiden i bladet, hvor regeringens forslag aftegnes som et sølle, elendigt bilvrag, der har svært ved at hænge sammen. Det må vel opfattes som hovedstadskonservatismens påskehilsen til kammeraterne i regeringen.

Nå, det er jo et familieanliggende indenfor regeringen. Man bør vel håbe for den, at parternes kærlighed er stærk nok til at bære over drillerierne. Hvis det da er kærlighed, der binder. Undertiden er det jo frygten for det uviste i ensomheden, der holder en forbindelse vedlige. Og den frygt-betragtning er måske ikke fremmed for hverken partierne eller personerne i regeringen.

Som jeg før sagde, var det ejendommeligt, at den højtærede finansminister i sin forelæggelse ikke med eet ord omtalte de politiske forhandlinger, som gik forud for forslagernes forelæggelse. Det er lige så ejen-

dommeligt at se, at den højtærede finansminister under omtalen af baggrunden for regeringens forslag ikke med eet eneste tal søger at skønne over størrelsen af vort valutaproblem. Den højtærede finansminister er jo enig med os i, at Danmarks meget ugunstige betalingsbalance hovedsagelig har sin rod i de internationale prisstigninger, og at vi ikke, som den højtærede minister udtrykker det, kan forsvare et yderligere træk på den europæiske betalingsunion. Men end ikke størrelsesordenen af det valutaunderskud, som må forventes i 1951, hvis vi ikke griber ind, har den højtærede finansminister i sin tale povet at skønne over. Jeg er bange for, at det hænger sammen med, at virkningen af de fremsatte forslag, der — jeg citerer igen —

„skal hjælpe os igennem en af de vanskeligste perioder i vor økonomiske udvikling“;

i virkeligheden ikke er tilstrækkelig overfor det valutaunderskud, som vi må imødesee, og at den højtærede minister er klar herover.

Den ret detaljerede gennemgang af de forskellige forhold, der efterhånden vil bedre vor valutabalace, kan tages som udtryk for, at regeringen ikke anser vor valutaisituation for så faretruende som f. eks. for nogle måneder siden. Var det ikke muligt, at vi, før debatten her i salen er sluttet, kunne få en lidt skarpere præcisering af regeringens syn på dette spørgsmål?

Jeg vil ikke lægge skjul på, at vi fortsat fra socialdemokratiets side må betragte vor valutasituation som meget faretruende, og at udviklingen i det sidste par måneder ikke på nogen måde kan tjene som en undskyldning for regeringens famlende og tøvende optræden i hele denne sag. Jeg ser naturligvis godt, at stigningen i handelsflådens fragttægter og eventuelle højere eksportpriser efterhånden vil kunne forbedre vor valutabalace, hvis den da ikke i mellemtiden forringes over andre faktorer, men skulle en forbedring indtræffe, hvor hurtigt vil dette da ske? Derimod har jeg ikke helt den samme tillid til de selvregulerende kræfter som den højtærede finansminister, men jeg noterer med interesse den højtærede ministers udtalelse om, at prisstigningerne betyder højere leveomkostninger for befolkningen, som efterhånden.